

De Tao van Verlies

In de oude wereld geloofden mensen
dat verlies betekende
dat iets voorgoed van hen werd afgenomen.

Dus verzetten zij zich:
tegen afscheid,
tegen verandering,
tegen ouderdom
en tegen het loslaten van wat zij liefhadden.

Maar hoe harder zij vasthielden,
hoe groter hun lijden werd.

Toen vroeg een leerling aan de meester:

"Waarom doet verlies zoveel pijn?"

De meester nam hem mee
naar een boom in de herfst.

Langzaam vielen de bladeren naar beneden
zonder verzet.

"Is de boom gestorven?" vroeg de meester.

De leerling schudde zijn hoofd.

"Nee.

Hij laat los."

De meester glimlachte zacht.

"Precies."

De leerling werd stil.

Daarna liepen zij door een grote stad.

De leerling zag mensen:

rouwen om relaties,
vasthouden aan het verleden,
bang zijn om controle te verliezen,
en zichzelf definiëren
door wat zij kwijtgeraakt waren.

Iedereen probeerde verlies te vermijden.

Bijna niemand begreep

dat verandering deel is van het leven.

"Waarom kunnen mensen zo moeilijk loslaten?" vroeg hij.

De meester keek naar een gesloten hand.

"Omdat het ego gelooft
dat bezit veiligheid geeft."

Hij opende langzaam zijn hand.

"Maar alles wat ontstaat,
verandert uiteindelijk van vorm."

De wind streek zacht door de vallende bladeren.

"Maar meester... hoe vindt een mens vrede in verlies?"

De meester wees naar de aarde

waar de gevallen bladeren langzaam voeding werden
voor nieuw leven.

"Niets verdwijnt werkelijk zonder betekenis."

Hij keek rustig naar de boom.
"Zelfs verlies kan:
dieper inzicht brengen,
meer mededogen openen,
en een mens dichterbij zichzelf brengen."
De leerling dacht lang na.
"Dus verlies is niet alleen vernietiging?"
De meester glimlachte zacht.
"De natuur begrijpt iets
wat de mens vaak vergeet."
Hij wees naar de seizoenen
die voortdurend veranderden
zonder angst voor het einde.
"Dat loslaten
ruimte maakt voor iets nieuws."
De stad werd langzaam stil in de avondschemering.
Toen sprak de meester:
"De onbewuste mens probeert verlies te vermijden
alsof hij daarmee het leven kan beheersen."
Hij keek naar de kale boom
die rustig bleef staan in de wind.
"Maar de bewuste mens leert
dat juist in het loslaten
vaak de diepste groei ontstaat."
De leerling keek zwijgend naar de vallende bladeren.
En voor het eerst begreep hij:
dat verlies niet altijd betekent
dat iets werkelijk verdwijnt...
maar soms
dat het leven een mens uitnodigt
om verder te groeien
dan hij eerst kon zien.

